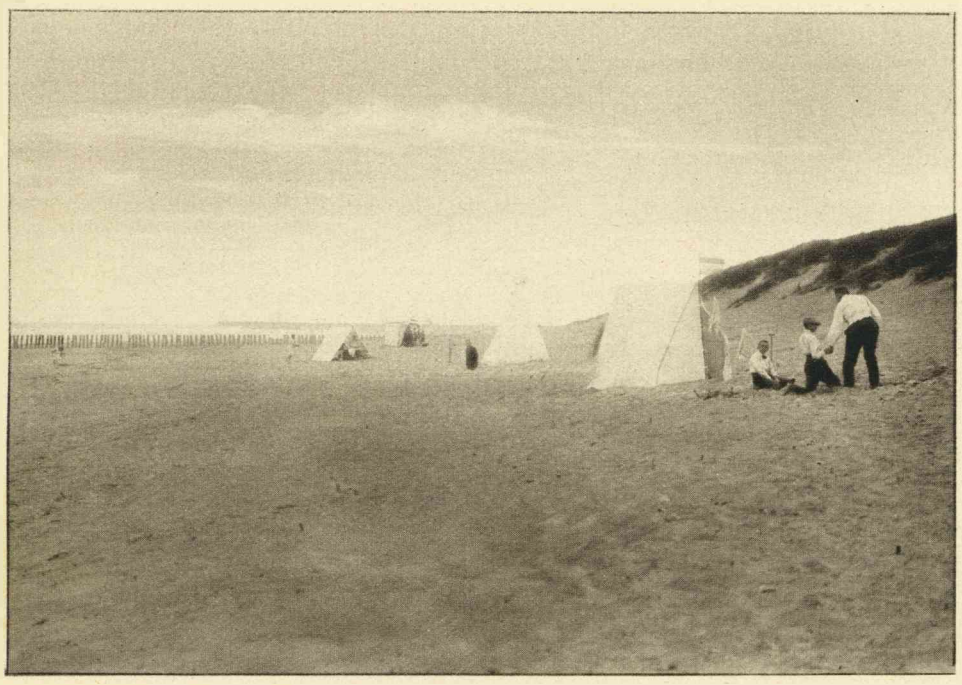
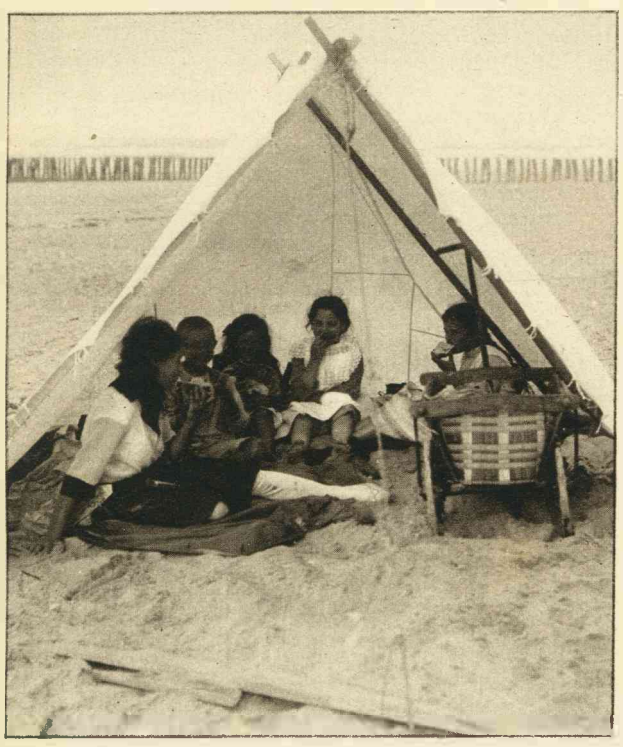
Het „stille gedeelte" van het Scheveningsche strand

Overzicht van het z.g. stille gedeelte van het Scheveningsche strand ten Zuiden van de haven, vóór de komst van de politie.

Als het op het strand te warm wordt, neemt men zijn toevlucht tot een bad in zee, waar men zich, zonder bespied te worden, naar hartelust kan verfrisschen.

Een kijkje in een der primitieve tentjes tijdens den „lunch" der bewoonsters. Niet bijzonder comfortabel, doch wel gezellig, dunkt ons.

Voor wien Scheveningen in den laatsten tijd bezocht, is het geen nieuws te vernemen dat het strandleven aldaar zich kolossaal uitbreidt. Langs het strand wandelend van Wassenaar tot ongeveer aan het kleine badplaatsje Kijkduin, ziet men overal groepjes menschen, badend in het water of in het zonlicht, spelend of op andere wijze zich vermakend aan het heerlijke, onvolprezen Noordzeestrand. Het drukst is evenwel dat gedeelte loopend van Seinpost tot 't Kurhaus. Daar staat een bijna onafzienbare rij tenten en tentjes, zij aan zij opgeslagen langs den strandmuur, waarin eigenaars of huurders zich zeer genoeglijk en geriefelijk hebben geïnstalleerd, steeds gereed om er bezoek van kennissen of vrienden te ontvangen als waren zij thuis in hun salon.

Wat verder echter, naar het Zuiden, voorbij de haven, vierde tot vóór enkele dagen het echte, vrije strandleven, sans gêne hoogtij. Hier was geen kans bekeken of begluurd te worden door nieuwsgierige wandelaars of plotseling op den boulevard te voorschijn komende fietsers. Veel minder liet een politieagent zich daar zien. Het mondaine strandleven bleef er verre en alleen het eentonige, melancholieke ruischen der zee, verstoorde de stilte. Een oord bij uitnemendheid dus voor allen die ongestoord genieten willen van een vrij en ongegeneerd verkeer aan 't strand. En dat waren er velen. Een massa tentjes, meest draagbare en op primitieve wijze ingericht, hier en daar verspreid langs het strand, en aan de duinen, waren er opgeslagen. Er werd gevoetbald, getennist, kortom alle mogelijke sport beoefend.

Gebaad werd er, zooals van zelf spreekt, in dit „vrijgevochten land" heel veel en als het erg warm was leefde men er als de kikvorschen, afwisselend in 't water en op 't land.

Totdat opeens de „natuurmenschen" in hun zoete rust werden gestoord door de komst van een politieagent.

Dat was nog nooit gebeurd en het werd haast door de strandbewoners beschouwd als een inbreuk op hun rechten. De man neusde eens rond, zag er de talrijke tentjes met hun bewoners, en.... vertrok.

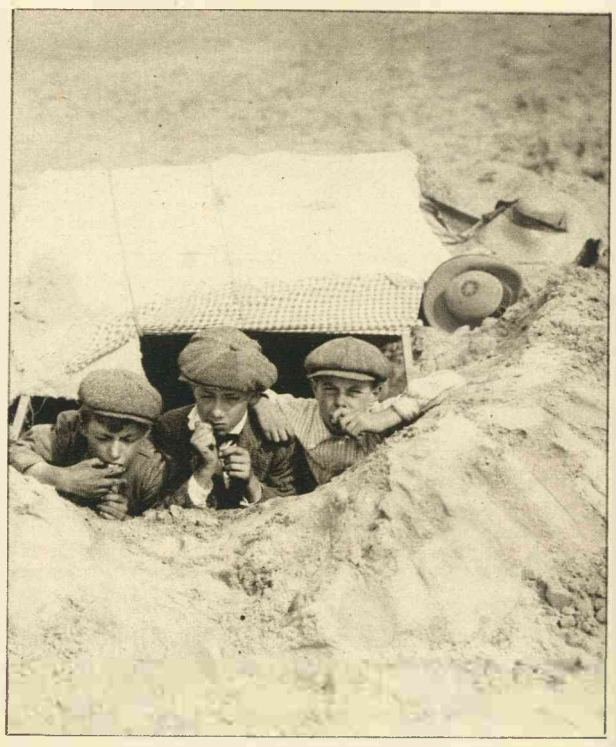
Toen verscheen er echter een inspecteur met twee agenten en nu werd den bewoners aangezegd hun tenten af te breken, en in te pakken.

Dat was natuurlijk een consternatie. Hoe men het wagen durfde hen hier te storen in hun zoete rust! Maar de dienaars der wet waren onverbiddelijk en het eind was.... opbreken, wat voor velen een bedorven dag beteekende. Wat echter de oorzaak was van de plotselinge verschijning van de politie daar ter plaatse?

Wel, men wilde eenvoudig de bevoegdheid hebben de slechte elementen, die nu eenmaal overal vertoeven, te weren. Daarom zal er voortaan geregeld politietoezicht worden uitgeoefend en zullen ongewenschte bezoekers van het strand verwijderd worden. Tentjes mag men er echter nu weer opslaan. De vrede is dus weer teruggekeerd. En met hem de rust. IJverige politiedienaren bewaren nu de orde in „het vrijgevochte land".

* * *

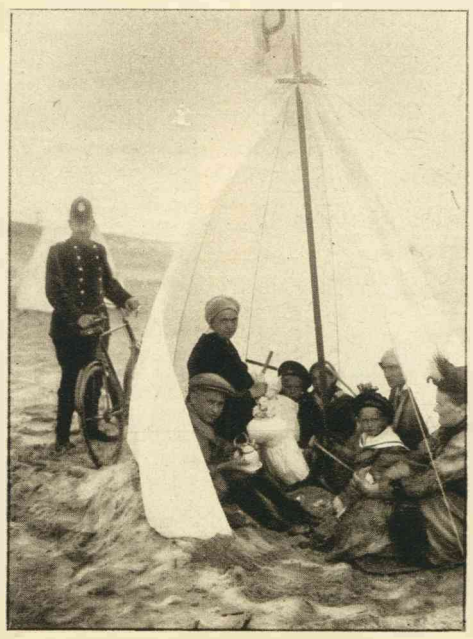
Onze foto's behoeven naast de onderschriften zeker geen nadere toelichting. Zij geven een volledig beeld van het leven aan het zoogenaamde stille gedeelte vóór en na de komst der politie.

Een „fijne" tent: een in den grond gegraven kuil overspannen met de aan het stille strand toch overbodig geworden kleedingstukken.

Haagsche schoonen, bezig haar tent op het strand op te slaan. Politie houdt nu toezicht.

Een heele familie in een tent genietend van een dagje strandleven. Ook hier het speurend oog van den politieman.

Na wat in de spelende golfjes rondgeplast te hebben wordt de tent weer opgezocht om wat uit te rusten.